

Herra Vaahtera, ei nopean toiminnan mies

”Erittäin mielenkiintoista”, sanoi herra Vaahtera ja raapi keski-ikäiselle, hiukan pyylevällä miehelle tyypillistä pälvikaljuaan. ”Hyvin, hyvin mielenkiintoista”, hän jatkoi ja tarkkaili tuota kummallista, vuotavaa käyttövesiputkea ja sen alle muodostunutta lammikkoa. Herra Vaahtera pudisti päätään, ähkäisi ja nousi ylös. Lattialla kyykkiminen ei tehnyt hyvää kipeälle selälle. Hän ei ollut enää nuori, eikä järin notkea.

Vesivahinko oli ilmestynyt yllättäen ilman ennakkovaroitusta, ja nyt tarvittaisiin päätöksiä. Ei ollut aikaa tavanomaiseen tuumailuun, ei jahkailuun, eikä päiväkausia jatkuviin mietintöihin. Nyt tarvittiin räjähtävää toimintaa. Vuoto pitäisi tukkia tai perikunnan omistama rintamamiestalo ja koko perheen tulevaisuus olisivat uhattuina.

Ikävä kyllä, Herra Vaahtera oli kaikkea muuta, kuin räjähtävän, tai edes nopean, tai keskinopean toiminnan mies. Sen oli vaimokin sanonut - useasti, ja osoittanut eteisessä makaavaa avaamatonta listapakettia, vierashuoneen keskeneräistä remonttia ja niitä vessan paljaita ovenkarmeja.

Kuppi höyryävää kahvia odotti häntä olohuoneen pöydällä. Olisi tietenkin järkevää, että Herra Vaahtera ei haaskaisi tuota hyvää juomaa, vaan joisi sen ennen perinpohjaisen toimintasuunnitelmansa laatimista. Tai ainakin hän voisi laatia suunnitelman kahvia siemailten. Se tuntui juuri herra Vaahteran tyyliin sopivalta ratkaisulta.

Kulutusmaidolla lantrattu juoma maistui suussa täyteläiseltä. Parhaimpiin kahvinautintoihin tarvittiin tasan kolme sokeria, ja pieni nököre jotain herkullista syötävää. Mutta ei sitä kaupan kuivaa einespullaa, vaan vaimon, tai vaihtoehtoisesti anopin, tai hätätilanteessa tyttären leipomaa kakkua. Myös rouva Härkösen leivokset ja nisut huomioitiin.

Herra Vaahtera siemaisi kahvia, haukkasi palasen pullastaan ja sulki silmänsä. Hitaasti hän asetti jalkansa pöydälle ja nautti hetkestä. ”Voi vaimo”, hän sanoi ja katsahti keittiössä häärivää rouva Vaahteraa. ”Kumpu tietäisit, kuinka mä kärsin”, hän jatkoi. Mutta vaimo oli hiljaa, eikä nostanut katsettaan liedellä porisevasta makkarakeitosta. Hän selvästi tiesi miehensä oikut, saamattomuuden ja taipuvaisuuden tyhjänpäiväisiin haihatteluihin.

Muutaman kahvikupin, kolmen kakkupalan ja urheiluruudun jälkeen, herra Vaahtera laski jalkansa märälle olohuoneen lattialle ja muisti, sekä unohtuneen vesivahingon, ja sen, että hän ei tosiaankaan ollut mikään nopean toiminnan mies.

10.10.2016 Mika Keränen